

Groenmensen maken mensen beter

Nog even en het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen op verhardingen en het particuliere gebruik ervan is verboden. Een lange periode van chemische onkruidbestrijding in openbaar groen is dan ten einde. Menig medewerker in het groen is dan blij dat hij of zij niet meer wordt blootgesteld aan vergif. Maar of ze echt zo blij zijn? Ik ga straks aan mijn kleinkinderen uitleggen dat ik nog uit de tijd stam dat onkruid chemisch bestreden werd. Als je 's ochtends uit het schafthok kwam en je rook een penetrante chemische stank, dan stond de voorman met een shagje in zijn mondhoek een aantal strooibussen te vullen met 'korrels'. Ja, zo noemden we die mooie uitvinding van Bayer. We hadden zelfs een werkwoord bedacht voor het toepassen van het wondergoedje uit Duitsland: 'korrelen'. Omdat het een licht en gemakkelijk klusje was, werd dit meestal uitgevoerd door de man die het voor het zeggen had: de voorman. De strooibussen werden gevuld vanuit een doos met een plastic zak als voering. Dit gebeurde op een dermate onhandige manier, dat er van de inhoud van de doos vaak meer op de grond terecht kwam dan in de bussen. Ook kwam er bij deze handeling een mooie stoffige walm vrij, die zich vermengde met de rook van de zware shag en onze neuzen penetreerde. De strooibussen gingen op de aanhanger van de trekker, de voorman vertelde ons waar we heen moesten en de voorman ging er met de trekker hortend en stotend vandoor.

We hadden zelfs een werkwoord bedacht voor het toepassen van het wondergoedje uit Duitsland: 'korrelen'

Als wij een plantvak geschoffeld en uitgeharkt hadden, liep de voorman met de strooibus achter ons aan. Die strooibus zat best wel vernuftig in elkaar. Als je de bus op zijn kop hield, vielen de korreltjes door een buisje op een rond kegeltje, dat met een beugeltje aan één kant aan het buisje zat bevestigd. Via het kegeltje werden de korreltjes netjes gescheiden en ze vielen dan in een regelmatig patroon op de schone grond tussen de planten, zodat zij hun venijnige werk konden doen, namelijk een voor kiemend onkruid dodelijke gaslaag vormen op de bodem. Wij gebruikten twee soorten korrels: Casoron en Fydulan. Met Fydulan ging zelfs kweekgras kapot, wonderbaarlijk genoeg. Als de voorman een luie bui had, strooide hij het zelfs tussen beplanting met de onkruiden er nog tussen, uiteraard met een hogere dosering, voor de zekerheid. Het werkte: een week later zag je 'het vuil' – zo noemden wij het onkruid – als sneeuw voor de zon verdwijnen. Sommige heesters ook, maar dat was een aanvaardbaar risico. Althans, ik weet nog dat de voorman met vakantie was en de tweede man onder natte omstandigheden een plantvak met Fydulan onder handen nam. Twee dagen later leek het Tsjernobyl wel; ik denk dat er nu, twintig jaar later, nog steeds niets groeit. Toen in 2009 Casoron verboden werd (Fydulan was al eerder verboden), was menig tuinman/hovenier in mineur. Gelukkig mochten de oude voorraden nog worden opgemaakt, en die waren er veel; maar in 2010 was het echt over. Nu weten we gelukkig beter. De gevolgen van het weelderige gebruik van korrels zullen ons nog lang blijven achtervolgen. Generaties na ons zullen over enkele decennia nog steeds sporen van de werkzame stoffen in het grondwater vinden. Ook zijn er al vele tuinlieden/hoveniers aan de gevolgen van het gebruik van korrels gestorven, en er zullen er nog meer volgen. De shagjes zullen daarbij ook hun invloed hebben gehad. Je zou denken dat heel in het groen

werkend Nederland de vlag uithing omdat er niet meer gewerkt hoeft te worden met die smerige troep, maar nee hoor: menig groenvoorziener vond het verschrikkelijk jammer, soms tot huilens toe.

Toen in 2009 Casoron verboden werd (Fydulan was al eerder verboden), was menig tuinman/hovenier in mineur

Hoe komt dat nou toch, zou je denken. Volgens mij komt het doordat wij zo verdomd gemotiveerd zijn. 'Tuurlijk willen wij niet met die smerige troep werken waar we later ziek van worden. Nee, wij willen dat ons werk er perfect bij ligt, schone vakken en schone paden.' 'Alles keurig', zou mijn oude voorman zeggen. Wij willen waardering voor ons werk. 'Ja, wij willen waardering, omdat we zo belangrijk zijn, want in een mooie omgeving voelen mensen zich beter.' Eigenlijk zijn groenvoorzieners een soort artsen: wij maken mensen beter, soms ten koste van onze eigen gezondheid...

Groet,
Chris Winter
Beleidsmedewerker groen bij de gemeente Castricum
(ChrisWinter@castricum.nl)

Stuur of twitter dit artikel door!
Scan of ga naar:

www.stad-en-groen.nl/artikel.asp?id=41-4531